

Kitüntetés

Kollégistának lenni nem könnyű. Ezt mindenki érti, érzi, aki akár otthonosan, akár még „friss gólyaként” halad a Kossuth Zsuzsanna Kollégium falai között. Nem mindegy, hogy túléljük életünk ezen meghatározó szakaszát, vagy élvezzük annak minden percét!

A kollégium egyik alap farkastörvénye, hogy úgy viszonyulnak majd hozzád, ahogy te viselkedsz másokkal. Örökké tartó barátságok, szoros kapcsolatok fűződnek itt, miközben az ember megtanulja, hogyan boldoguljon a nagybetűs ÉLETBEN.

Ahogy az lenni szokott, a jó emberek között is vannak jobbak és mindig van egy olyan személy, aki igazán kimagaslóan vizsgázna emberségből, barátságból és segítőkészségből. Ő a Kiváló Kollégista címet érdemeli ki, amely mindig nagy megtiszteltetést jelent. Feltehetjük a kérdést: Vajon mi minden rejtőzhet egy sikeres ember szívében, mennyi munka állhat mögötte? Idén Horváth Dorottya büszkélkedhet ezzel a nagyszerű kitüntetéssel, így hát őt faggattam arról, vajon hogy csinálta.

- *Tanulási teljesítményed példaértékű... Mi volt a motivációd éveken keresztül?*
- Kilencedikben közelében sem voltam a kitűnő tanulmányi eredménynek. Sokszor éjfélig könyököltem a könyv fölött, aminek jobb híján annyi eredménye lett, hogy másnap nemhogy megszólalni nem bírtam felelésnél, de a szemeim is leragadtak, mert az órák valami különös oknál fogva lassabban teltek a megszokottnál. Jöttek sorba mindenféle jegyek, nem ritkán hármások vagy kettesek, én meg egyre inkább azt éreztem, hogy ez a maximum, amit ki tudok préselni magamból. Aztán egy újabb éjszakai akció alkalmával valakitől kaptam egy jó tanácsot: „Nem a jegyért tanulunk...” Sok idő telt el, mire nem is megértettem, inkább megéreztem, hogy hogyan lehet nem jegyért tanulni. Elvégre jegyek szerint vagyunk „rangsorolva”... Ez most nyilván elég zavaros, de a lényeg az, hogy ezt mindig fejben tartottam, és igyekeztem elhinni, hogy sikerül. Aztán egyszercsak sikerült.
- *Mi segített, hogy könnyebben elfogadd a soron következő szobatársakat, és hogy „megszokjátok” egymást?*
- Beköltözéskor még nem tudtam, hogy mire számítsak, de hamar rájöttem, hogy végzősként három kilencedikkel egy szobában lakni nem is olyan veszélyes. Négy év alatt én már megszoktam a lánykolesz farkastörvényeit, míg ők mit sem sejtettek a rántotthús-tolvajokról, a csoportfoglalkozásokról meg a zuhanyzóért való versengésről. Özönlöttek a kérések, hogy meséljek a szigorú tanárokról, a nehéz órákról, a diákdiriról, milyen messze van az Árkád, mi van, ha rossz buszra szállnak... Nekik szükségük volt valakire, aki elkalauzolja őket, én meg már tudtam, hogy a leggyorsabb éjszakás hat és fél perc alatt ér fel, merre van a rövidebb út, hol finomabb a pizza, és hogy két sarokkal arrébb a butikban milyen csinos felsőket lehet kapni.
- *Soha nem érezted tehernek, ha valaki korrepetálást kért tőled?*
- Egyedül mindig nehezebb megküzdeni az akadályokkal. Én is sokszor kértem segítséget másoktól, sosem utasítottak el. Ezért is előnyös koliban lakni, mert mindig találunk valakit, aki levezet egy egyenletet, lefordít egy szöveget németről vagy angolról, segít kivágni a mozaikkockákat a rajzházihoz, mert épp rengeteg a szabadideje, szívesen teszi, és tudja, hogy cserébe számíthat ránk.

- *Oszlopos tagja voltál a koleszos énekkarnak. Mi az, ami miatt ennyire vonzódsz a zenéhez?*
- Ez egy hosszú huzavonával kezdődött. Alsós voltam, amikor szüleim, akik maguk is zenekedvelők, be akartak íratni zeneiskolába. Akkor már az öcsém is hegedült, csak én nem voltam hajlandó beadni a derekamat. Aztán egyszer a tévében láttam egy ütőskoncertet, ami után már nem kellett többet könyörögni. Beiratkoztam először ütő tanszakra, majd furulyázni, fuvolázni, a nagyapám megtanított citerázni, Zsuzsa néni gitározni... Egyszóval kipróbáltam mindent, amit csak lehetett. Út közben ragadt rám komolyzene, könnyűzene, népzene, és egy kicsit mindegyiket megszerettem.
- *Tudatosan törekedtél arra, hogy részesülj a kitüntetésben?*
- Egyáltalán nem. Általában nem vagyok nyugton ülős típus, nem szeretek unatkozni, ezért is vettem részt az itt töltött évek alatt olyan sok mindenben.
- *Számítottál rá?*
- A tavaly kapott „Közösségért” cím után kicsit sem... Nagyon meglepődtem, amikor az őseim idén is betoppantak.
- *Mi a legszebb KZS-s emléked?*
- Nehéz választani a sok felejthetetlen pillanat közül. Talán a legizgalmasabbak és legviccesebbek azok az esték voltak, amikor nem félve semmitől, tízen tömörültünk egy szobában, és hegyeztük a fülünket, hogy valamit halljunk a filmből, amit „éjszakásbiztosra” halkítottunk... Vagy amikor felfedeztük tavasszal, hogy az ebédlő melletti belső udvar a lehangulatosabb hely gitározni. Azután többször is kimentünk oda, aminek az udvar fölött lakók nyilván nem annyira örültek, mint mi... Aztán egyszer, amikor már végképp kicsinek éreztük a kolit, kimentünk a Decathlonba, hogy a tesztzónában görkorizhassunk...
- *Mit üzennél a jövő kollégistáinak?*
- Azt, hogy ne túlélni próbálják ezt a néhány évet, amit itt töltenek, hanem szerezzenek minél több élményt, emléket és barátot. Rengeteg a lehetőség Győrben, a KZs is sok programot kínál, amikre érdemes bekukkantani. Biztos vagyok benne, hogy mindenki talál valami kedvére valót. Nem érdemes az ablakból számolni a piros autókat a Szigethy úton...

Méhes Csenge
Krúdy

